

Sygn. akt. IV Ka 669/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Wojtasiński

Protokolant sekr. sąd. Dominika Marcinkowska

przy udziale oskarżyciela publicznego Ryszarda Wicińskiego – funkcjonariusza Straży Miejskiej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku

sprawy **M. K.**

obwinionego o wykroczenie z art. 96§3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997r. PoRD

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 13 maja 2013 roku sygn. akt XIV W 4527/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę grzywny obniża do kwoty 100 (sto) złotych; wymierza obwinionemu opłatę w kwocie 30,00 (trzydzieści) złotych za obie instancje; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 13 maja 2013r. w sprawie sygn. akt XIV W 4527/12 obwiniony M. K. został uznany za winnego tego, że w dniu 11 września 2012r. o godz.17:15 w B. na ul. (...), jako właściciel pojazdu samochodu marki (...) o nr rej. (...), którym popełniono wykroczenie polegające na nie stosowaniu się do znaku drogowego „zakaz zatrzymywania się”, będąc wezwanym do udzielenia informacji komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 11 września 2012r. około godz.17:15, wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, o którym mowa w ust.4 art.78 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r – Prawo o Ruchu Drogowym, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie,

tj. wykroczenia z art.96§3 kw w zw. z art.78 ust.4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o Ruchu Drogowym i za to na podstawie art.96§3 kw ukarany został karę grzywny w kwocie 500 zł.

Zwolniono obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając poniesionymi wydatkami Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając :

I. na podstawie art.109§2 kpsw w zw. z art.438 pkt 2 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że samochód obwinionego był zaparkowany na ul. (...) w B., podczas gdy takiej ulicy nie ma w B., zatem obwiniony nie mógł popełnić zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art.109§2 kpsw w zw. z art.438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że przepis art.96§3 kw w zw. z art.78 ust.4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o Ruchu Drogowym (dalej „uprd”), może być podstawą uznania obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu, podczas gdy taka kwalifikacja prawna w sprawie nie może mieć zastosowania, ponieważ zachowanie się obwinionego nie wyczerpuje strony przedmiotowej zarzucanego mu wykroczenia;

III. na podstawie art.109§2 kpsw w zw. z art.438 pkt 2 kpk naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art.5§1 pkt 9 kpsw poprzez prowadzenie postępowania oraz wydanie wyroku w sytuacji, gdy brak było skargi uprawnionego oskarżyciela;

IV. na podstawie art.109§2 kpsw w zw. z art.438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że obwiniony odmówił wskazania osób, którym powierzył pojazd lub stwierdził, że nie wie kto mógł go prowadzić, podczas gdy obwiniony udzielił pozytywnej odpowiedzi, że pojazdem mogli kierować aplikanci;

V. na podstawie art.109§2 kpsw w zw. z art.438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.33§2 kw poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że rodzaj prowadzonej działalności przez obwinionego ma wpływ na wymiar kary, natomiast nie mają wpływu na wymiar kary warunki majątkowe obwinionego, podczas gdy przepis stanowi przeciwnie.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o :

-.

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania

ewentualnie o

-.

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego,

ewentualnie o

-.

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie o

-.

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary i orzeczenie wobec obwinionego grzywny w wysokości 100 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zarzuty podniesione w punktach I, II, III i IV apelacji

na uwzględnienie nie zasługiwały.

Odnosząc się do stawianych w apelacji zarzutów stwierdzić należy, że :

1. zarzut polegający na błędnych ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, iż samochód obwinionego zaparkowany był na ul. (...)w B., nie jest błędem w ustaleniach faktycznych, lecz oczywistą omyłką pisarską, ponieważ niekwestionowanym faktem jest, iż był on zaparkowany na ul. (...), ul. (...)w B.nie ma, obwiniony w swych wyjaśnieniach nie kwestionował, iż samochód należący do niego był zaparkowany na ul. (...), tą ulicę wskazano we wniosku o ukaranie, we wstępnej części wyroku błędnie wpisano jako miejsce zaparkowania samochodu ulicę (...), w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano prawidłowe miejsce parkowania, to jest ul. (...). Powyższy błąd nie miał żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku;

2. obwiniony swoim zachowaniem polegającym na nie udzieleniu funkcjonariuszowi Straży Miejskiej informacji komu powierzył samochód do kierowania lub używania w dniu 11 września 2012r. około godz.17:15 wyczerpał znamiona wykroczenia z art.96§3 kw, który stanowi, że kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie podlega karze grzywny. Zgodnie z art.78 ust.4 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym właściciel lub posiadacz jest zobowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Wobec powyższego oczywistym jest, że obwiniony nie udzielając powyższych informacji funkcjonariuszowi Straży Miejskiej popełnił wykroczenie z art.96§3 kk, uzyskanie tej informacji było koniecznym dla ustalenia sprawcy wykroczenia polegającego na zaparkowaniu pojazdu w niedozwolonym do tego miejscu;

3. w przedmiotowej sprawie nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Zgodnie z treścią art.129 b ust.2 pkt 2 a Prawo o Ruchu Drogowym strażnicy miejscy są uprawnieni do wykonania kontroli ruchu drogowego między innymi wobec uczestnika ruchu drogowego naruszającego przepisy o zatrzymaniu lub postoju pojazdów. Przepis art.129 b ust.3 pkt 7 powyższej ustawy stanowi, że w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust.2 tegoż przepisu, strażnicy miejscy są uprawnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przepis art.17§3 kpw stanowi, że strażnikom miejskim przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających, ujawnili wykroczenie i wystąpili z wnioskiem o ukaranie. W zakresie działania Straży Miejskiej znajduje się między innymi kontrola ruchu drogowego wobec uczestnika ruchu drogowego naruszającego przepisy o zatrzymaniu lub postoju pojazdów i w ramach wykonywania tej kontroli funkcjonariusze Straży Miejskiej są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewątpliwie nie udzielenie powyższej informacji stanowi wykroczenie, o którym mowa w§3 art.17§1 kpw ,a więc Straż Miejska jest uprawniona jako oskarżyciel publiczny do występowania z wnioskiem o ukaranie sprawcy tegoż wykroczenia;

4. obwiniony wskazując, że z samochodu mogli korzystać aplikanci, nie dokonał tym samym pozytywnego wskazania, jak to podnosi skarżący. Obwiniony w żaden sposób nie uściślił tej informacji, nie wskazał nazwisk tych aplikantów, które niewątpliwie znał, nie użyczyłby samochodu osobie nieznannej. Obwiniony nie wskazując nazwisk aplikantów, tym samym nie udzielił żądanej od niego informacji, uchylił się od jej udzielenia. Podanie nazwisk aplikantów mogło niewątpliwie przyczynić się do ustalenia sprawcy wykroczenia polegającego na zaparkowaniu samochodu w niedozwolonym miejscu. Stwierdzenie apelującego, że obwiniony nie umiał rozstrzygnąć, który z aplikantów używał samochodu, nie zwalnia go z odpowiedzialności za nie udzielenie informacji komu ten samochód użyczył, jeżeli nie posiadał wiedzy kto samochód użyczył, zobowiązany był do udzielenia informacji polegającej na tym, kto ten samochód mógł w tym czasie używać, a rzeczą Straży Miejskiej byłoby poczynienie w tym względzie dalszych czynności wyjaśniających;

5. zgodzić się należy ze skarżącym , że sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego w postaci art.33§2 kw poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej przez obwinionego ma wpływ na wymiar kary, natomiast nie mają wpływu na ten wymiar warunki majątkowe obwinionego. Fakt, iż działalność gospodarcza obwinionego przyniosła w roku 2012 straty, wbrew temu co stwierdza sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ma znaczenie przy wymiarze obwinionemu kary grzywny, z art.34§2 kpw jednoznacznie wynika, iż przy wymiarze kary sprawcy należy brać między innymi pod uwagę warunki majątkowe sprawcy. Obwiniony działalność gospodarczą prowadzi od marca 2012r. , a więc od około półtora roku, z uwagi na jej specyfikę (K. A.) przyjąć należy, kierując się doświadczeniem życiowym, iż na wiarę zasługują wyjaśnienia obwinionego, w których stwierdził, że działalność gospodarcza w 2012r. przyniosła mu straty, aby zaczęła przynosić

zyski najpierw poczynić należy nakłady finansowe na jej organizację, a następnie czynić starania zmierzające do osiągnięcia zysków, co niewątpliwie, mając na uwadze obecną sytuację gospodarczą kraju, nie jest łatwe do osiągnięcia.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy obniżył orzeczoną wobec obwinionego karę grzywny do kwoty 100 zł, uznając iż będzie ona współmierna do stopnia zawinienia obwinionego, jak i do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, który nie jest szczególnie wysoki. Obwiniony nie popełnił wykroczenia godzącego bezpośrednio w bezpieczeństwo w ruchu drogowym, nie stwarzał żadnego dla niego zagrożenia, wymierzona wobec niego kara grzywny, jak i sam fakt stawania przed sądem winny w dostateczny sposób wpłynąć na niego poprawczo i wychowawczo, w szczególności wyrobić w obwinionym przekonanie o konieczności przestrzegania porządku prawnego, zwłaszcza związanego z przepisami dotyczącymi ruchu drogowego.

O kosztach sądowych, w tym o opłacie za obie instancje, orzeczono zgodnie z art.634 kpk w zw. z art.119 kpw, obciążając nimi obwinionego, nie znajdując dostatecznych powodów do zwolnienia go od ich ponoszenia.